

Dobrý syn, dobrý Otec

„Zemře-li známá osoba, dobrá a milovaná, přichází na mysl tisíce různých vzpomínek.“

Vzpomínky na Mons. Javiera Echavarríu a na to, jakou stopu jeho život zanechal.

14.02.2017

Zemře-li známá osoba, dobrá a milovaná, přichází na mysl tisíce různých vzpomínek, jako jiskry probouzející v duši zřetelné obrazy. A tím více, když jde o Otce, který znovu a znovu ukazoval, jak žít jen

pro nás, aby nás vložil do Kristova srdce. V duši se mísí díkůčinění s touhou po odčinění za naši nedostatečnou odpověď. Realita smrti a ubíhajícího času je stále zřetelnější; a k bolesti z nepřítomnosti člověka se připojuje slavná naděje na nebe; a modlitba za duši křesťana přechází v prosbu u nového a mocného přímluvce. Takový je ohlas na úmrtí dona Javiera u mnoha osob z Díla a u mnoha dalších, kteří jsou nám blízcí.

Smrt Otce, jakým byl don Javier, vyvolává nejednu vzpomínku: některou prožil ten či ona; jiné byly vyprávěny v rodině a předávají se z generace na generaci. Vidíme, a dnes ještě více, jedinečnost života, který se vydal už od svého mládí: nejprve v blízkosti svatého Josemaríi a později u blahoslaveného Álvara, a konečně jako nástupce obou těchto mužů vždy, se srdcem i myslí plnými života, věrně předával ducha, jež z

jejich rukou od Boha přijal. Lásku, kterou svatý Josemaría hned na počátku projevil donu Javierovi a která byla opětovaná se synovskou úctou a poslušností naplněných vírou, že Bůh ve svých svatých působí, učinila z dona Javiera věrného a odvážného syna. Jeho boží synovství se odvíjelo v synovství k Otci v Díle. Nejprve to bylo poslání starat se o materiální potřeby svatého Josemaríi a později úzká spolupráce s donem Álvarem.

Rozhodné a vytrvalé odevzdání se dona Javiera jak *custos* Otce a věrné plnění, *ad memtem Patris*, úkolů, které mu byly svěřeny, byly základem pro intenzivní přípravu na dlouhou pastorační službu Otce a preláta Opus Dei. Častý styk s Bohem a příklad a blízkost svatého Josemaríi i blahoslaveného Ávara otevřely srdce tohoto věrného syna, kterého tak mohla Boží milost naplnit láskou. Byl dobrým synem, a byl také

dobrém Otcem. Pro své dcery a syny v Opus Dei by udělal cokoliv. Byl hotov utužit pouta našeho nadpřirozeného bratrství a synem byl nejenom tehdy, když náš Otec a don Álvaro žili zde na zemi, ale i potom. Celou silou své osobnosti, která poutala už na první pohled, toužil po těchto dvou velikánech víry a lásky a vždy si byl vědom jejich přítomnosti. Z jeho srdce vyzařoval stesk po době, kdy mezi námi svatý Josemaría žil, člověk, který uměl milovat a který je ještě dnes tak milován.

Jako Otec a prelát chtěl následovat stopy svých dvou předchůdců, neodchylovat se od vyznačené cesty a s láskou se držet ducha, kterého oni vytesali. Jako syn byl odvážným dědicem spolu s Kristem (prv. Řím 8,17): radostně nesl kříž, požehnaně obtížený dušemi, jehož jho netlačí a břemeno netíží (prv. Mt 11,30). Někdy don Javier říkával, že je třeba

vsadit všechno na kartu Lásky. To bylo jeho vroucí přání, jeho neustálá snaha.

„Kdyby tu s námi byl ten, koho jsme po dvacet dva let oslovovali Otče - řekl v kázání na zádušní mši v bazilice svatého Evžena Mons. Fernando Ocáriz, současný prelát Opus Dei -, určitě by nás prosil, abychom tyto dny využili k intenzívnější lásce k církvi a papeži, abychom byli spojeni mezi sebou i s našimi bratry v církvi. A opakoval by nám to, co se zvláště v jeho posledních letech zde na zemi změnilo v refrén: hodně se milujte, milujte se stále více! A nebyla to jenom slova: bylo obdivuhodné vidět, jak miloval druhé lidi. Pamatuji si například, že den před svou smrtí mi znepokojeně řekl, že by nechtěl být přítěží, když vidí tolik lidí, co si s ním dělají starosti. A já jsem mu bez přemýšlení odpověděl: „Ne Otče, jste to vy, kdo nás všechny podpírá.“

Nyní nás všechny tento dobrý a věrný syn podpírá z nebe. Mnozí si uvědomili, po jeho úmrtí, jak jim don Javier v různých okolnostech všedního dne pomáhal. Jakoby se chtěl Otec, který byl vždy čínorodé a velkorysé povahy a který si přál, abychom se utíkali k přímluvě těch, kdo nás předešli, co nejvíce vydat a každému pomoci; poděkovat za dopis, který jsme mu napsali; odpovědět na otázku, kterou jsme mu nemohli dát; jinými slovy abychom pocítili otcovství našeho Boha.

Guillaume Derville